

компонистъ, род. 10 дек. 1888 въ Лондонъ, архитектъ по професия — самоукъ въ музиката, писалъ: „3 миниатюри“ — по Шели — „Потпури“, „Дигни завесата“ — сюита за оркестъръ, 2 струнни квартета, опера-балада „Кате — кабинетното момче“, оперетата „Сладка зима“, единъ балетъ, клавирни нѣща, хорови и солови пѣсни.

Украшения, орнаменти, ит. fioriture или fiorette, фр. agréments или broderie, нѣм. Verzierungen или Manieren, англ. graces — се наричатъ всички орнаментални формули, или прибавени украси къмъ една мелодия — „мелодически ловкости“. У-та се отбелязватъ съ особени знаци, или съ малки ноти, и ставатъ съ една отъ съседнитъ степени на главната нота, която се нарича „украсена“. — Трилеръ, мордентъ, групето, предтрилеръ и др. сж У-я, които се отбелязватъ съ особени графически знаци, а — предъ и следъ ударъ (форъ и махъ-шлагъ, шлайферъ) — които се означаватъ съ малки ноти. Въ музиката за органъ и лютна на XVII и XVIII в. У-та, които сж се означавали съ особени знаци, сж имали различно значение, и за това въ началото на творбитъ се е поставяла обяснителна таблица за употребенитъ въ тѣхъ У-я, — а пакъ и до днесъ изпълнението на този видъ У. зависи, до известна степенъ, отъ личния вкусъ и художествения усѣтъ на изпълнителя. Различаватъ се три вида У-ия: 1) **предударни** — които изпълavatъ началото на нотната стойност: мордентъ, предтрилъ, батманъ, форшлагъ, групето върху нотата, шлайферъ; 2) **следударни** — които изпълватъ края на нотната стойност: нахшлагъ, групето следъ нотата, и 3) **изпълващи** — които заематъ цѣлата стойност на нотата — трилеръ.

Улви бей — турски компонистъ, свършилъ консерваторията въ Парижъ, преподавателъ въ Музикалното училище въ Анкара.

Улибишевъ, Александъръ Дмитриевичъ — руски музикаленъ писателъ, род. 2 апр. 1794 въ Дрезденъ, умр. 2 февр. 1858 въ имението си около Нижни-Новгородъ, билъ на дипломатически служби, редак-

тиралъ в. „С. Петербургъ“, писалъ: „Нова биография на Моцартъ, последвана отъ една обща история на музиката“ (3 тома) (1844), „Бетховенъ — неговитъ критики и неговитъ злословници“ (1858), — въ която зема резко отрицателно отношение къмъ Бетховена.

Умалени интервали — сж тѣзи, които сж произлѣзли отъ чиститъ и малкитъ — чрезъ хроматическо понижение на единъ полутонъ. Напр. с—fes отъ чистата кварта с—f; d—fes — отъ малката терца d—f и пр. У-тѣ И. при обръщението си даватъ увеличени.

Умалено тризвучие — се нарича състоящото се отъ две малки терци, получено отъ доминантъ-септимовия акордъ — чрезъ изпускане на основния тонъ. Напр. (g) h d f. По Х. Римановата терминология — У. Т. се нарича терцъ септакордъ.

Умаленъ септимовъ акордъ — се нарича състоящиятъ се отъ три малки терци септимовъ акордъ. Нѣкои разглеждатъ У. С. А. като произлѣзълъ отъ нововия акордъ (малкъ), а споредъ Х. Риманъ — и отъ голѣмия, — чрезъ изпускане на основния тонъ. Напр. въ C dur (g) h d f a; а споредъ Риманъ и (g) h d f a.

Уна корда, ит. una corda — на една струна; при пианото, означава употреба на лѣвия педаль.

Ундецима, лат. undecima — разстояние отъ единадесетъ диатонични степени, — напр. c¹—f².

Унгеръ, Густавъ Херманъ — Unger, Gustav Hermann — компонистъ, род. 26 окт. 1886 въ Каменцъ (Саксония), училъ при Йозефъ Хасъ и Едгаръ Истелъ въ Мюнхенъ, и Максъ Регеръ въ Майнингенъ, доцентъ въ Висшата музикална школа въ Кьолнъ. Подъ влияние, отначало, на Щрауса и Дебюси, У. постепенно се домогва до собственъ стилъ — като компонистъ отъ умѣреното ново направление, въ чиято хармония преобладаватъ дисонанситъ, — но оставаща все пакъ въ предѣлитъ на тоналитета; оркестровитъ му композиции сж богати съ ярки багри и цвѣтове. Творби: една симфония, „Нощъ“ — три скици, „Картини отъ изтокъ“, „Селски сцени“, „Годишни времена“ — симфонична сцена,